

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDEK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félévre . . . 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilattér sora 15 kr.

Politizálás.

Mai napság minden ember, férfi és nő egyaránt politizál. Némelyeknek természete, másoknak mestersége hozza magával, hogy mindenről beszéljen valamit; hol kisebb, hol nagyobb határozottsággal megmondja véleményét s kijelentse, hogy ez az ő nézete, mely igaz és csalhatatlan. Nagyobb nyomatékoság végett sokan még argumentálnak is, s teljesen leverve hiszik az ellenvéleményt, ha rámondják: nem igaz, nincs úgy! Természetesen e kitünő politikusok közül mindenki a saját esze szerint igazgatná a világ sorát s valószínűleg erősen megtudná mutatni az utat, hogy magyar kormányunk miként mozdítsa elő az ország boldogságát, vagy — legtöbb esetben — miként pakkoljon ki mennél hamarabb a miniszteri székből.

De tréfán kívül, alkotmányos államban helyes is, szükséges is figyelemmel kísérni a közdolgozat; jogunk van nézeteinket kifejezni s kell is, hogy legyen igazi közvélemény, melyre hallgatni lehet. De kifogásolni kell az egyoldalúságot, a szűk látkörű nézeteket, a divatos üres szövegeket, s azt a könnyelműséget, melyel némelyek napról napra változtatják nézeteiket, egyenlő szenvedéllyel védve azok igaz és megdönthetetlen voltát. — Némelyek úgy beszélnek a dualisztikus viszony felbontásáról, a hadseregről, a vámszerződésekéről, a közigazgatás és igazságszolgáltatás reformjáról, az adóügyről, sőt a püspöki javak felosztásáról, mintha misem volna könnyebb a világon, mint ezeket eligazítani, — othonjukban azonban sem udvarukat, sem cselédjeiket nem tudják rendben tartani.

A felületesség, az alapos tanulmány hiánya

s mindezek folytán a hibás felfogás s a még hibásabb következtetések — ezek azok a jellegzetes tévedések, melyekben szenvedünk többé-kevésbé mindnyájan. A legtöbben a hírlapokból merítik tudományukat, mások egy-egy tekintélyesebb ember szavaira esküsznek, s igen sokan a mai világ „gyorsan élni“ jelszava szerint pusztán csak ötletek után indulnak, már pedig az ötletek ugy váltják fel egymást, mint a ragyogó, de üres szappan buborékok.

Nem is oly sok az, mit megkövetelhetnénk minden magat kívánó embertől, ki némileg számot kíván tenni a közéletben, avégből, hogy meglegyen az alap, melyre építve tudatosan, legalább az eddiginél alaposabban és logikusabban politizáljon. Tanulmányozza minden jóra való intelligens ember Magyarország jogtörténelmét, közjogát és történelmét mennél többször, mennél alaposabban. Régen, az annyit csufolt táblabíró világban, ami nemes uraink legtöbbje kívülről tudta Verbóczi, ismerte a Corpus jurist s mindenestre azon törvényeket, melyek a nemesi és vallási szabadságnak alapul szolgáltak, — ugyan kérjük, hányan vannak közéletünk szereplői közül olyanok a kik elolvasták s tudják is újabb alap-törvényeinket? Fogadni mernénk, hogy akárhány képviselőnk is van, a kinek közjogi és történelmi ismeretei nem érik fel a legegyszerűbb táblabíró tudományát; az a frazis pedig „ugy kell tenni, amint a józan ész diktálja“ gyakorlatilag ritkán vált be előnyösen tanulás és kellő ismeretek nélkül a közéletben.

Igy történik aztán, hogy a tudást legtöbbször a felületesség s a szenvedélyesség pótolja, ezekkel pedig helyesen politizálni nem lehet.

A nagyenyedi polgári jog.

Nem tehetem, hogy örömmönnök kifejezést ne adjak a fölött, hogy oly jelentékeny polgár, mint Fodor Miklós ur a polgári jog ügyében a nyilvánosság előtt lép a küzdőterre, a capacitatio feyverével.

Stylusának tömörségénél és nyilatkozatának rövidségénél fogva nem tudom a sokágu kérdés minden részéről kivenni határozott véleményét, de egyetérteni vélek azt t. i., hogy az 1876. évig fennállott gyakorlat szerint a polgárság kezelte a szeszitalmérési jog hasznosbér jövedelmét és jogosítva, sőt hivatva volna jövében az egész italmérési kártalanítás tőke és kamatösszegének kezelése és hovatfordítása fölött kizárólag rendelkezni.

Jóllehet jogi és célszerűségi indokait nem sorolja fel s a történelmi indokok közül is csak a 10-es bizottság 1862–76 évi működését említi, indokoltnak látom a kezelés kérdésében egyet-mást elmondani.

A mi a történelmi indokokat illeti a „polgármester“ szó a céhmester és a céhbéliek közti viszony hasonlatára alkotva, azt jelentené, hogy a polgárok a polgármester vezérlete alá tartoznak.

A régi hadnagy (ducor armalium) a kifejezés is arra célzott, hogy a polgárok (cives armales), a polgármester vezetése alatt tartóztak a király zászlója alá vonulni.

A polgármester tehát — a tanács és esküdség élén közös feje volt a polgárságnak egyfelől, a város közigazgatási testületének másfelől és így a polgári javak kezelésének is vezetője volt, a mint kitetszik N.-Egyed város régi XVII. és XVIII. századbeli szabályaiából is, melyet a mult évben a „Közérdek“ közölt.

Ellenkezik tehát a történelmi joggal a kezelésnek a polgármester és városi közönség kezéből kivérese és kizárólag a polgárság egy töredékére bízása.

A polgári nyilak, földek is a város közigazgatási tisztviselői által kezeltettek, kezeltetnek senki által kétségbe nem vont jogon.

Az analogia szerint ide tartozik tehát a polgári italmérési jog kezelése is.

A közvetlen történelmi jog is e mellett tanuskodik. Ugyanis 1862. előtt a polgárok egyesei a városi

TÁRCZA.

Az első civakodás.

— Rajz a házasság életéből. —

Írta: K. M á r t o n f y I m r e.

— Végre magunkra vagyunk!

E szavakkal ölelé meg dr. Millnay fiatal, szeretetreméltó menyasszonyát.

Emilia mit se felelt. Nők módjára nagyot sohajtot és bájos, zavarában piruló arcát keblére hajtá.

A mellékezőbáhan subogtak a selyemruhák, csengtek a poharak és hangzott a vidám kacaj. Ezek azonban csakis a távozni készülő utolsó vendégek voltak.

Emilia felpillantott a szeretett férfinura és szeme édes könyekkel telt, melyek közé az a fájdalom szokott vegyülni, midőn eddigi körülményből távozva előttünk ismeretlen új világba lépünk. Millnay Aladár sokat emlegetett fiatal orvos szintén e válponton állt és a pálya, melyre lépett, fényesnek ígérkezett; mindez nem maradt befolyás nélkül Emilia szerelmére.

Aladárt a férfiak eszményképének tekinté s a házasság szintén eszménykép volt előtte, olyas valami, melyet az életnek köznapi prózája el nem érhet, vagy legalább az ő házasságukban elérni nem fog.

Aladár tudományosan képzett férfiú volt és sokkal mélyebben hatolt az emberi természetbe, sokkal inkább ismerte az emberek társadalmi életét, hogysen a dolgokat gyakorlati oldalukról ne tekintette volna, vagy pedig, hogy a rozvás jelen miatt a még fénytől borított jövőről megfélédezett volna.

Emilia kiakart bontakozni karja közül, de Aladár szorosán tartotta és most pillantott először, komolyan kutatva, mosolygó szemébe.

— Kedves Emiliám! mondá és hangja férfiasabban csengett, mint egyébkör. Még mielőtt az első lépést tessed ez új életbe, fogadalmat kell tenned és megígérned, hogy e fogadalmad mindenkor szent lesz előtted.

— Mi az, kedvesem? — kérdé Emilia, átörözve e magasztos pillanat szentségét.

Örökké tartó fogadalmat! mily eszményi, mily regényes lehet az!

De mit az orvos s most már férje, tőle követelni szándékozott, korántsem volt eszményi vagy regényes s nagyon is szárazon, sőt tompán hangzott, midőn mondá:

— Igérd meg, hogy civakodás után sohase feksznék le előbb, míg meg nem békültünk.

Emilia kiabrándultan hullott le képzelmeinek hetedik egéből.

— Civakodás után? — ismétlé keserű csalódással hangjában és mozdulatában. — Oh, Aladár!

Egek! Örök szerelemre való esküvést, magasztosat és eszményit várt ő és mily idétlen prózai tapasztalatra jutott! Mindez elég ok volt arra, hogy férjének kezét elbocsássa és éreztesse vele, mennyi fájdalmat okozott neki e követeléssel. Aladár ugy tett, mintha mindezt észre se venné és folytatta:

— Nemde kedves Emiliám, megígéred, hogy esetleges civakodásunkra nem engednéd lenyugodni a napot?

— Aladár, — viszonzá Emilia röviden és komolyan, miközben homlokát ráncolá — ilyesmit nem követelhetne nem fogsz követelni tőlem én . . . én . . .

— Nos? — kérdé Aladár mosolyogva.

— Sohase szoktam civakodni, mondá hirtelen Emilia félig elfordulva.

— De kedves férjeddél talán mégis néha-néha, ha nem tehetnéd meg mit ohajtana, vagy nem akarná megtenni mit te ohajtasz. Mert lásd kedvesem, mi sem simitható el könnyebben, mint a házastelek közti civakodás, ha harmadik, nem vegyülhet közjüket és ha a hadi állapot 24 óránál tovább nem tart.

Aladár ajka még t.vább mosolygot.

— Ha e harmadik alatt anyámat érted — viszonzá Emilia kissé reszkető hangon — s ezzel azt akarod, hogy ezentul vonjam meg tőle bizalmamat s házamban idegené tegyem, ugy meg kell mondanom, hogy . . . hogy ép ugy sérted őt, mint engemet, mert . . . mert mi ketten nem civakodunk, nem soha és anyám sohasem elegendik civakodásba.

Emilia most már arcólének háromnegyed részét mutatta.

— Ne ragadtasd el magadat Emiliám, — viszonzá Aladár gyöngéden, de határozottan. Ezzel keze után nyult, melyet Emilia vonakodva engedett megfogni. — Én leg-távolabbról se gondoltam anyádra kit épp ugy tisztelek, mint saját anyámat; de ismerem az életet gyermekem és tudom, hogy ezer meg ezer házaseg nem végződnek oly boldogtalanul, ha ez ígéretet egymásnak megadnák, melyet most szeretetteljesen bár, de teljes komolysággal kérek, sőt követelek tőled.

— Ah tehát követelsz! — mondá Emilia sértett büszkeséggel. — Uj állapotunkban első szavad követelés és parancs! Meg kell vullanom, hogy jogodat eléggé korán érvényesíted. De ha követeled, meg kell ígérnem, mit férjemen kívül más nem merno követelni és ígérnem, hogy fogadásom szent lesz előtted és habár kényszerítve adom is biztosítlak, hogy nem fogok civakodni.

Ezzel kibontakozott keze közül és gyorsan az ablakhoz ment. Megsemmisültén állt meg ott.

képviselő testület által adott polgári jogon gyakorolták a szabad pálinka és bormérést, a mi azonban haszonvétele és nem kezelés volt.

1862-ben pedig a szesz italmérési jog haszonbérbe adatván, annak jövedelmét a városi közigazgatási tisztviselők szedték be és fordították meghatározott közcelokra. 1890-ben eljött az állami megváltás ideje, ha a felek a városra bízták volna az eddig fennállott békés egyetértésnek megfelelőleg a kártalanítási tőke kivetését, senki sem kételkedik abban, hogy a város a collegiumnak, továbbra is szabatosan kezelte volna e jogot.

S ez esetben a megváltás által úgy is megcsappant jövedelem legalább rendelkezésre állott volna az eddigi arányban.

Most pedig nem áll rendelkezésre semmi. A jövedelem és béke odavannak.

De hagyjuk ezeket, mert mentől távolabb megyünk a tényektől, annál nehezebben értjük meg egymást.

Fodor ur, mint a városnak évek során át épen a pénzügyi osztályban tisztviselője, maga kezelte a szeszhaszonbér jövedelmét, ivekre menő kezeirása tanuskodik erről, pénztárnoksága, ellenőrsége és számvétele idejéből.

Ha ez sem bír elég bizonyító erővel a városi kezelés történeti igazsága mellett, azt is felsorolom, mire fordítottatt e jövedelem.

Egy negyed része közigazgatási célokra.

Az országos gyakorlatnál fogva minden községben az italmérési jövedelem egy negyed része a község közigazgatási költségeire volt fordítandó, a mit az erdélyi 1847. V. t. c. 7. §-a is kimondott.

A város saját fogadóiban sem gyakorolta a pálinka mérést, azt a kizárólagos bérletnek engedte át 1/4 rész tejében. Ahoz tehát elvitázhatatlan tulajdon jogát egy polgár sem tagadhatná meg.

A pálinka haszonbér utolsó (1889) évi jövedelme kerekszámban 13,500 frt volt, ebből 1/4 rész a városé 4475 frt, 1/4 rész a kollégiumé volt 2250 frt, maradt polgári rész 6725 frt, de ez összeg csak az utolsó bérlet alkalmával volt ily magas, ellenben 1882-87-ben, a mely időről való bérösszeg után a megváltás megállapított, kisebb, úgy hogy a megváltási összeg kerek szám-ban csak 200,000 frtot tett ki.

Ennek egy negyed és 1 hatod részét levonva 83,333 frttal, marad 116,667 frt, melynek 4 és fél százalék évi jövedelme 5250 frt.

Tehát 1500 frttal kisebb ez összeg, annál, mit a megváltás előtt közcelokra lehetett fordítani.

Lássuk már most tényleg, mit vettek igénybe a polgárság közcéljai, a város kezelése alatt 1889-ben.

1. Illeték egyenérték a regalé után 670 frt 43 kr.
2. Leányiskola (3859 frtból levonva az 5% adó által fedezett 1151 forint 11 krt) — — — 2707 frt 89 kr.
3. Ipariskola (443 frt 20 krtól le-
ütve az állami segélyt 200 frtot) 243 frt 20 kr.

Hát ilyen a házasság, melyet rózsás színben eszelt maga elé? Ime a nászszoba küszöbén eléje áll az élet közönséges prózája, melylyel szüleinél eléggé megismerkedett. Cívakodás! Hisz szilárdul eltökélte magában, hogy férjét sohase fogja barátságosan szóval illetni s ő most cívakodásról beszél! Hallatlan! Eszébe jutottak anyjának intései, midőn a házasságról ábrándozott s ime — anyjának igaza volt.

Aladár még egyszer megfogta kezét. Emilla nem mozdult. — Emiliám! — mondá Aladár — valóban mindkettőn gyermekek vagyunk: én, mert olyasmit követek tőled, mit nem teljesíthsz és te, mert szívélyes tanácsomat rossz néven vetted. Balgaság!

Emilia térje felé fordult, szép arcán meglátszottak a hullatott könyvek nyomai.

— Hogyan? Nem teljesíthetek? — mondá. Ily egyszerű, balga ígéretet ne bírnék teljesíteni? Rossz néven vettem tanácsodat? Hát én vagyok ennek oka? Hisz oly boldog voltam, míg helytelen követeléssel e hangulatba nem hoztál. Hát házasságunk első estéjét, első egyedülletét a cívakodásról való társalgás töltse be?

E szavakra haragja ismét felülkerekedett és szenvedélyesen könyezve folytatta:

— Miért zaklatsz cívakodással? Nem akarok cívakodni! Nem ismerem a cívakodást! soha életemben se cívakodtam.

Ezzel arcát zsebkendőjébe rejtette és keservesen zokogott. De nem úgy a derék Aladár. Jól érezé, hogy válpontnál van, mely arról fog határozni, ki legyen az a házban, ha nem is zsarnoki értelemben, hanem a szentírás ismert szavai szerint: „És ő legyen a te urad és panceológus”, azaz: gondolatai, ohajai, akarata a tied is legyen.

— Ha egyáltalán félreérteni akarsz és kívánságomat ily méltatlan módon magyarázod, úgy maradj meg a mellettem. Az első lépés szerencsétlen házasságra megtörtént,

4. 3 vincellér tanulóknak (enyedi polgár fiuk) — — — —	300 frt
5. 1 iparos tanulóknak (enyedi polgár fia) — — — —	80 frt
6. Tűzoltó egyletnek — — — —	200 frt
7. 4 állandó tűzörnek — — — —	384 frt
8. Tűzoltó őrtanya bérlete — — — —	80 frt
9. Jótékonycélokra — — — —	150 frt
10. Szegény szülőknek ápolásáért, bábáknak — — — —	50 frt
11. Szegény polgárok gyógyszer, kötszer és himlő anyag szükséglete	120 frt
12. Sétatér fenntartása — — — —	120 frt
13. Népzene tanítóknak — — — —	120 frt
14. Kegye-díjak — — — —	709 frt 33 kr.
15. Szegény polgárok segélyezésére (1300 frtból levonva 500 frtot, mit a 10,000 frtos szegény alap fedez — — — —)	800 frt
16. Utcakövezés — — — —	1200 frt
17. Szépítés (kiszajátítás utcakarítás)	500 frt
18. Óvoda fenntartása — — — —	460 frt
19. Tisztviselők nyugdíjalapjára — — — —	1000 frt
Összesen:	9894 frt 85 kr.

Nem lehet tehát mondani, hogy a szeszalpból befolyt pénzek nevelési, szűkítési és jótékonycélokra, épen a polgárság érdekében nem fordítottak volna, a városi hatóság kezelése alatt.

A mi a polgári 10-es bizottság működését illeti, az mindig javalló és ellenőrzési jelleggel bírt és a számvéző bizottságban jelenleg is van 10 polgár, kik az ellenőrzést gyakorolják, a képviselő testületben még több, nem is említve, hogy a városi tisztviselők jelentékeny része is polgárokból áll.

Pénzt csak szervezett testületre lehet célszerűen bízni, ilyen szervezettel bír a városi előjáróság és polgárság a városi szabályrendeletben.

A városi tisztviselők vagyoni kezelése felsőbb ellenőrzés alatt is áll és épen azért az utolsó krajezarig minden bevétel a szeszalpból jövedelméből is megfelelő célokra fordított, a vagyoni biztositékot nyújtó és esküvel is lekötelezett, fegyelmi törvények alatt álló pénztári személyzet által, kik közé Fodor Miklós ur az évek hosszú során át tartozott.

R.

Egy pár szó a nagy-enyedi dalkör febr. 27-iki estélye programjáról.

Többször nyújtott a nagy-enyedi dalkör műpártoló-közönségünknek igazi élvezetet. Helyes gondolat volt, hogy a farsang folyamán is műélvezetet, kellemes „füllakomát” kívánt rendezni s nem is szállaltunk volna fel, ha a műsor általában, különösen pedig annak egy pár pontja a szükséges tapintat tekintetében a legkellemetlenebbül ki nem ábrándít s a nyilvánosság terén is felszólalásra is nem készlet, egyrészt a dalkör reputációja, de másrészt épen műpártoló közönségünk érdekében.

Hangverseny, tudjuk nagyon jól, itt Enyeden is nem közönségest, mindennap vár az ember ének és zene terén, hanem igenis szívemet, lélekemest, a mennyiben lehet — művészt. A szép minél tökéletesebb meg-

testesítése a művészet legelső feladata, még pedig oly irányban, mely a közérkölcson, az illemen, a vallásos meggyőződésen és köztisztéleten nem ejt esorbát s nemvet árnyékot sem a művész motívumaira, sem szándékára. S valamint nem nyújt élvezetet s nem tesz jó, nemestítő benyomást valamely mű, mely az előbb említett lényeges követelmények mellőzésével készült, épen úgy nem szűl. jó hatást, a legszebb, legnemesebb ihletből fakadó, magas művészi értékkel bíró mű sem, melyet trivialis felfogásból valaki, még ha különben művész is, sárba tiport, összevissza rontott, megszenstégtelenített és így áll vele a közönség színe elő, mint saját remekművével. Ily csekmény csak botrányt kelthet, és méltó haragot a néző vagy hallgató szívében, ellenszenvet vagy sajnálkozást a tetsessel szemben.

Hangversenyt intelligens, képzett művelt közönségnek szoktak rendezni, képzett, művelt, a tárgyhoz értő, egyének által. Oly „füllakomát”, mint a milyennek minden nemesebb jellegű hangversenyeinek lennie kell, hogy megérdemelje az „élvezetes lakoma” nevet, nem szokták sehohsem szent, az Isten házából elrabolt és garázda kéz és ész által eltorzított s megszenstégtelenített edényekben feltállalni a szellemi eledelket, a műsor egyes számai alatt jelzett énekeket vagy zeneműveket. És pedig azért nem, mert ez profanálás, ez visszaélés a művelt hallgatóság jóhiszemű bizalmával, tapintatlanság a polgártársakkal szemben, kiknek vallási meggyőződését egy farsangi tréfa címen nyilvánosan bántalmazni, gunyolni, azt hiszem tán mégsem járja, és nállunk, a hol a felekezetek békéjét épen a kölcsönös tisztélet fűzte erőssé a közös sorson kívül, eddig nem is járta.

Nem felekezeti vak hév, elfogultság vagy mint mondani szokták „pápista ultramontanizmus” kényszerít, benünket e sorok írására; oh nem! Tiszteljük mi bárkinek igaz vallásos meggyőződését, legyen az bármily felekezethez tartozó; de ohajtuk azt a jogos tiszteletet a magunk számára is, ohajtuk a békét, mely a társadalmi életben manapság amugy is szerfölött nagy ritkaság és égető szükséglet a felekezetek polgári s alkotmányos életében városunkban is. De igenis felszólalunk teljes jogosultsággal és mert lelkiismeretbeli kötelességünk is, midőn vallási meggyőződésünket igazán a legmélyebben sértő tapintatlanságnak nézünk elébe, t. i. annak, hogy farsangi mulatságnak egyházunk egyik legszentebb himnuszát a „Pange lingua gloriosi corporis mysterium” szövegűt, mely himnus classikai fenségében s megragadó imajelligével a katolikusok legméltóságosabb szentsége, az oltári szentség körül forog, a szinpadon, farsangi mulatság képpen és egy couplét élecs-gunyos ponyvaverseibe s kintornaszertű dallamokba burkolva leénekeljék; hogy egy erre tán el sem készült, mert az eltorzított himnus szentességét nem ismerő közönséget elég silányan mulattassanak, gunyakajra fakasszanak. Szinaranyból való végtelen értékű edénynek mondhatnók eme magasztos himnuszunkat, melyben a kath. egyház hódolatjeljes fohászait Istene elé viszi és mely himnust a katolikusok csak t. rden állva éneklí és mégis eltorzítva, megcsokitva, öszetörve ezt akarja felhasználni az enyedi dalkör igazgatósága arra, hogy városunk műpártoló közönségének tálalja fel, mint hangversenyének egyik legfőbb, legszellemesebb élvezetét*.)

Azt mondom, ha már hangversenyt rendeznek, akkor legalább zenei tekintetbe ne kövessenek el oly nagy hibát, oly darab előadása által, melynek semmi zenei értéke nincs, melynek dallama a travestiató folytán kintornaszertű, silány, igazán rusztikus, s melylyel Suppé talán csupa tréfából akarta fitogtatni azon tehetségét, hogy ő a bécsi „Volksängerekek is tud költeni.” Ezt röviden a kérdéses opus zenéjéről. Persze mi a szövegét illeti, Suppé bebizonyította fényesen azt is, hogy ő igazságtalan, izléstelen, sértő is tud lenni a végletig, s mit akárki megítélhet, ki nem sajnálja a kath. egyház himnuszát eredetiben és hű magyar fordításban, valamint Suppé eredeti versét s annak előtűnk fekvő fordítását összehasonlítani.

Ez a fordítás s a fennmeltatott zene képezik ama „német, cseh, olasz és magyar zene tanulmányokat (vájjon van-e annak fogalma, hogy mi a zene-tanulmány, ki ezen sületlen zene-proza mixtum compositum-át tanulmányának nevezte?) melyeket a „farsangi dalos mulatság” programjának 2-ik száma alatt hirdetve látunk. Szép tanulmányok!

Egyet mondok! S pedig N.-Enyed helyesen itélő hazafias közönségéhez intézem szavamat, s kérdem, mit szólnánk mi mindnyájan, ha valaki pl. egy német, elcsúfította volna hazaszeretetet lehelő szép himnuszainknak egyikét, p. o. „Isten áld meg a magyart” és találkoznék magyar ember ki e esufot itt egy hangverseny reprodukcióján.

*.) Talán csak jobban meggondolja a dolgot s elhagyja.

kálni akarná ily értelemben, mint a dalkör szándékozta a kat. „Tantum ergo” reprodukálni majd f. hó 27-én? Vagy űzne csak valaki tréfát a hazánkban oly kedves Kossuth-nótával! Mire adna oly profanálás alkalmát, mily komoly következményeknek lehetne ez oka!? Tudjuk azt akár-hány esetből. Az említett énekek megcsufolásában, megbélyegzésében a hazafiúi érzet, a hazaszeretet lenne megszenteltetve. Kérdeem pedig fölöttébb áll-e a hazaszeretet a vallásos meggyőződésnél? Nem, mert a hazaszeretet maga is vallásos érzet, szentesítve, nemesítve felekezeti vallásunk által. Amilyen szent dala a magyar hon-szeretethez az „Isten áld meg a magyart”, vagy „Hazádnak rendületlenül” című himnuszunk, oly szent, sőt szentebb himnusa, imája a katolikusnak a „Tantum ergo”, melyet Váró igazgató-tanár ur Suppé nyomán elég sajnós nótának bélyegéz, és Suppé nyomán magyar nyelvünkbe átvittetni, nem restellett azon célból, hogy „farsangi dalos mulatságot” rendezzen vele Enyed városi közönségének.

Ha az előttünk magyarok előtt szent himnusokat csak födetlen fővel a kegyelet szívbéli érzelmei közepette zengedezünk, nem annyira mert dallamuk szép, hanem mert szövege a hazát szerető, honfia smagyar szív imája, felhívom a közvéleményt ítéletre, honfiai lakossága felekezeti különbség nélkül: vajjon közömbösen nézzen-e abhoz a katolikus, ha legszentebb legmagasztosabb himnusát a színpadon, farsangi bohózatát lealacsonyítja profanálják?! Tiszteelve egymás vallásos meggyőződését, mint méltányos polgártársak, barátok és ismerősök, vajjon helyesítheti-e csak egyetlen egy művelt, az ügyet megalatoló nem katolikus polgártárs, hogy különben kath. elvtársainak, a hazaszeretelen testvéreinek, vallásos meggyőződését annyira megsértse, mint a hogy célozzák ezt akár felületességből, vagy értetlenségből egy farsangi mulatságon! Nemcsak nem helyesítheti ezt Nagy-enyed vegyes vallású közönsége, de azt hiszem nem is fogja ezt szó nélkül tűrni? Egy a magyarok Istene, és őt felekezetű különbség nélkül imádjuk. Azért egymás vallásos imáit, énekeit színpadon, egy farsangi hangversenyen profanálni, gunytyágyává tenni eagednünk nem szabad, mert ezáltal egy Istenünket káromoljuk a felekezeti különbség nélkül szegénységi bizonyítványt állítanánk ki magunknak.

A dalkör t. elnöke indirekte fellett kérve illetékes egyének által, hogy töröltetné azokat a furcsa zenetanulmányokat a farsangi dalos mulatság programjáról, mit azonban eddig nem teljesített. Hogy miért? azt ő tudja. Azért tehát Enyed város tisztelt közönsége elé visszük az ügyet, és az enyedi polgárság színe előtt fölkerjük nyilvánosan a dalkör t. elnökét és tagjait, hogy f. hó 27-én tartandó dalos mulatság programja második számában foglalt „német, cseh, olasz és magyar zenetanulmányokat”, ugy amint először tervezve volt, töröljék ki. Tiltakozunk kath. vallásunkat érintő nyilvános profanálás ellen. Erősen hiszem, hogy másvallású polgártársainkal s egyházuk fejeivel és előjáróival; mint ezt a közelmúlt bizonyította, most is egy véleményen vagyunk felekezeti jog tekintetében, sők is méltányolni fogják a dalkörhöz intézett kérésünk jogosultságát.

És megvagyok győződve, hogy Enyed város közönsége is igazat fog adni, midőn felszólalok az ilyen farsangi tréfa ellen, a józilis s a nemesebb érzület nevében,
T. K.

T. Wokál János urnak, a „Közérdek” kiadójának tisztelettel

A fennebbi cikknek kefelevonatban közlését személyesen kértem t. Török Bertalan szerkesztő úrtól, a Nagy-enyedi Dalkörnek pártoló (?) tagjától, felelet adás végett, mely a jövő számban már idejét mulná; kéresemet megtagadta.*) A cikket tehát, midőn e sorokat írom, még nem láttam. Legyen azonban benne akár komoly érvelés, akár okvetlenkedő komor izlés, akár pedig csak tartuffei szenteskedés: biztosítom az író s az olvasót, hogy a cikket minden várakozásnak megfelelő figyelemben fogom részesíteni, s a Dalkör mulatságának terve mindenestire kellőleg módosulni fog. Ezen látatlanban válaszoló kijelentéssel tartozom Dalkörünk közönségének, melyet a „Közérdek” szerkesztőségének Dalkörünk írást is tanusított magatartása farsangoló kedvtől semmiképen meg ne fosszon.

Váró Ferenc,
a Nagyenyedi Dalkör elnöke.

*) Tartalma szóval közölve lett a t. urral, tehát tudhatta s a kéresem teljesítését biztos kiltatásba helyezte volna, a cikk írója zive-sen visszavonja.
Szerk.

Vegyes hírek.

— **Kinevezés.** Simonffy Alajos főszolgabíró és Soos N. Ferenc körgygyzót a vallás és közokt. miniszter iskolalátogatókká nevezte ki.

— **A megyei kórorrosi intézmény életbeléptetése tárgyában hozott szabályrendeletet a belügyminiszter újabb módosítások eszközzése végett a törvényhatóságunk**

visszaküldötte, a belügyminiszter nem tartja célszerűnek egyebek közt a szabályrendelet azon intézkedését, hogy az orvosok a köz-égekől beszédett fizetési részleteiket a megye pénztárából rendes havi részletekben kapják, s azt kívánja, hogy a fizetés a községi pénztárak útján történjék. Ha tudnák oda fenn, hogy a legtöbb helyt milyen is ez a községi pénztár, talán megcsinálnák a szivük a szegény leendő kórorros sorsán!

— **Hymen.** Szakács Lajos m. kir. pénzügyi biztos kedves leánya Irma f. hó 14-én tartotta esküvőjét. Cseh Kálmán m. kir. p. ú. biztossal. A boldog ifju pár, kit egy héttel előbb a kihirdetéssel felmerült kellemetlen tévedés gátolt a menyegző megtartásában; Budapestre utazott állandó tartozkodásra, kísérve a jó ismerősök szerencse kívánataitól.

— **Közgyűlés.** A nagyenyedi kisegítő takarékpénztár ma d. e. 11 órakor az új városház tanácskozó termében tartja rendes évi közgyűlését. A tagok közt kiosztott mérleg és vagyonkimutatás szerint a szövetkezet múlt évi működése is sikeres volt.

— **Zongora hangverseny.** Kis József nagyszabású zongora virtuóz jövő március hó 5-én itt hangversenyt rendez, melyre biztos kézből vett értesülésünk alapján előre felhívjuk közönségünk figyelmét.

— **Furcsa észjárás.** A „Közérdek”-ben egyvaiaki szemére hánytva az EMKE-nek, hogy önálló kultur intézményeket is létesít, például hozza fel a balázsfalvi Emke iskolát, mely 15,000 frtba került, holott az állam — szerinte — 3—4000 frtért létesíti iskoláit. Ez a derék ember persze nem tudja, hogy Balázsfalván a házasságok oly drágák, mint bár mely nagy városban; azt se tudja, hogy az iskolai helyiségeken kívül két tanítói lakás, és több bérbé adott helyiség is van benne s hogy Balázsfalván éppen a felekezetektől független, önálló intézmény jobban megfelel hivatásának az oktatás terén, a mit a szakvizsgák iránt folyton növekvő érdeklődés és a tanulók gyarapodó száma legjobban igazol.

— **Az Emke balázsfalvi fiókköre** folyó hó 13-án tartotta meg bálját Balázsfalván, az „Univers” szálló termében, anyagi tekintetben igen sikerülten, a mennyiben a 103 frt 80 kr. bevételből 75 frt 77 kr. kiadás levonása után tiszta jövedelmül 52 frt 93 kr. mutatkozik. Ámde minthogy a rendezőség törekvése az anyagi mellett erkölcsi siker előérésére is irányult, az eredmény kevésbé megfelelő volt. Különösen nagy hiány volt tánczos-nokban. Oka ennek mindenesetre a vidék távolmaradásában keresendő, mely igen kedves vendégekkel képviseltette ugyan magát, de fájdalom csekély számban. Hinni akarjuk, hogy e részvétlenség véletlenül közbajott akadályok folytan mutatkozott s a távolmaradottak mindent elfognak követni, hogy az 1893. évi Emke bál fényét személyes jelenlétükkel is emelve a fáradhatatlan rendezőség buzgalmat is kellő mértékben jutalmazhassák. A bálban megjelentek között egyébiránt mindvégig igen vidám hangulat uralkodott s a társaság csakis a hajnali órák beálltával kezdett oszladozni.

— **Az első vaddisznó.** Az idei kevés friss hóval bővelkedő tél — már majdnem érzékeny csorbát ütött a n.-enyedi Nymródok vadász ambícióján, hogy maholnap beköszönt a tavasz s a n.-enyedi határon nemcsak, hogy vaddisznó nem esett, de a kedvezőtlen időjárás miatt hajtóvadást még egy általa nem is rendeztetett. Annál nagyobb volt tehát az öröm és lelkesedés, midőn f. hó 18-án reggeli 10 órakor két erdőróv jelentést tesz, hogy a rég várt disznókat a friss havon körüluyomozták s számszerint 9 drb. szépen kifejtett példány kényelmes heverőzésben várja a vadász-társaság látogatását. A vadász-társaság 8 tagja azonnal kocsióra ülve fél 12 órakor a hely színére hajtott s már 1 órakor a Dezső Zsigmond m. főerdész és dr. Varró László vezénylete alatt állott hajtókkal együtt, mintegy 65 tagot számláló kis csapatkörülkerített 9 drb. disznót s egy közülök a legnagyobb, 7—8 éves bozontos fejű hatalmas koca, hat erős golyó-lövés után végtére is terítékre került. A többiek lövés nélkül a hajtók közt kitértek, de nem sokáig fogják élvezni a régi csendet, mert e szép zsákmány által fellelkesedve, a vadász társaság tagjai elhatározták, hogy sietni fognak a mulasztást helyrehozni s a vadászatot legközelebb folytatják.

— **Halálozás.** Ungár Sámuel gépészlakatos, választott megyebizottsági tag, f. hó 14-én, váratlanul fellépett tüdőguta következtében életének 55-ik évében jobb létre szenderült. Városunk benne kötelességeit minden tereben híven teljesítő értelmes munkás polgárát, hátramaradt özvegye s leánya egyedüli gyámolat vesztette el. Folyó hó 16-án végbement temetésén nagy és díszes közönség vett részt. Nyugodjék békével.

— **Farsang.** A f. hó 13-án tartott gyermekbál pompás kis mulatság volt. Vigáság és öröm töltötte el a picikéket, mi aztán könnyen áthatotta a nagyobbakat is. A táncterem s a mellék helyiségek igen csinosan, izléssel voltak díszítve, mi ifj. Czirner József és rendező társai érdeme, kik a tánc rendezésben s általában a mulatság érdekesség tételében is kitétek magukért, úgy hogy az este 8 órakor elkezdődött mulatságnak éjfél után 3 órakor volt vége. — Csak egy megjegyzésünk van: a városi hatóság

nem találhatna-e valami módot, hogy zenészeink tanuljanak már újabb nótákat is s általában zenéljenek jobban, mert a már mégis csak furcsa, hogy éppen az enyedi cigányok maradjanak el jó messzire a többi városi zenekaroktól.

— **A mezőgazdasági hitelügy szervezéséről** érdekes füzetet adott ki dr. Imrédy Kálmán a kisbirtokosok országos-földhitelintézetének vezetőtitkára. Tanulmányát most egy figyelmet érdemlő cikksorozattal egészíti ki a „Magyar-Pénzügy” pénzügyi szaklapban. Ezen cikksorozat bekezdő részében szerző kifejti, hogy a vidéki hitelszövetkezetek mellett még külön hitelegyleteket, mint valami külön álló szervezetet nem akar létesíteni, legfeljebb, mint a vidékenkénti szövetkezés egyik alternatív módozatát. Imrédy a szövetkezetek szervezésénél a főszlyt az ellenőrzésre fekteti, azért szükségesnek tartja, hogy már magoknál a helyi szövetkezeteknél a tagok szöleskörű, ezirányú jogainkivül a felügyelő választmányon annyira kiterjedt hatáskörrel bírjon, hogy közbajott nélkül tisztán adminisztratív teendőknél kivül semmi nem történhessen. Miután az ellenőrzést egy központi hitelforrás kétféle módon gyakorolni nem képes, Imrédy a helyi szövetkezetek és a központ közé a vidéki szövetkezetet, illetve egy e célból valamely vidéki pénzügyi közéletben belüli alkitandó hitelegyletet illeszti be. Az Imrédy által kontemplált szervezet és hitelforma egyébiránt oly egyszerű, hogy abban egy kissé ügyes jegyző és tanító könnyen eligazodni képes.

Irodalom.

Uj napilap. A fővárosban újv előtt, mint tudva van, „Magyar Ujság” címmel dr. Fejyevy Ferenc orsz. képviselő tulajdonában új politikai és közgazdasági napilap indult meg. Előfizetési ára 12 frt. Arról értesülünk, hogy a „Magyar Ujság” ugy mint a többi hasonlóalaku napilapok, dacára olcsóbb áranak, szintén 16 oldalnyi gazdag tartalommal jelenik meg. A lap tartalma ép oly érdekes, mint változatos, rovatai kitogástalanok, szépirodalmi része a legzellemebb írókat gyűjti maga körül, azonkivül két rendkívül érdekes regényt közöl, egy előkelő úri hölgytől pedig hstenként állandó és illusztrált dívatudósítást hoz.

Ajánljuk e lapot olvasóinknak, annál inkább, mert fél- és egész éves előfizetőinek meg az előnyök is van, hogy a „Magyar Ujság”-nak 7 milliónyi nyerménynyel kecsesgető két sorsjegy-csoportjára játszhatnak.

Értesítés és felhívás. Múlt évi szeptember hó elején előfizetési felhívást bocsátottunk ki, „Magyarország Ujabbkori Történelme (1820-tól 1886-ig.)” Irta: Hóke Lajos” című munkára, azt ígérve, hogy az a jelen év első hónapjában megjelenik. Kétségtelenül beváltottuk volna szavunkat, ha a t. közönség e munkát olyan pártfogásban részesítette volna, mint azt megérdemelné; de, fájdalom, a mai napig sem jelentkezett (51) ötvenegynél több megrendelő és előfizető. Ilyen körülmények között egy huszonegy nyomtatott ívre terjedő munkát nagy anyagi veszteség nélkül kiadni lehetetlenség. Még egyszer a n. é. közönséghez fordulunk, kérve, hogy tömeges megrendelés által tegyék lehetővé a munka kiadását. Kaszinók, olvasó egyletek, társaskörök hasznos szolgálatot tesznek, ugy az irodalomnak, valamint saját könyvtárunknak e jeles munka megrendelése által. Az érdekes kort tárgyaló jeles munka előfizetési ára csak 1 frt 50 kr.; tanító növekedésnek és az „Iskolai Szemle” előfizetőinek 1 frt. 20 kr. Megrendeléseket, előfizetéseket március hó végéig meg elfogadunk s ha ez ideig nem jelentkezne annyi megrendelő és előfizető, hogy a munka kiadása biztosítva legyen, az előfizetési pénzeket visszaküldjük s a megrendelőket köteleztetésük alól felmentjük. Az előfizetések és megrendelések Csurgóra (Somogy m.) az „Iskola szemle” kiadó hivatalához küldendők.

Csurgó (Somogy m.) Adorján Miklós, az „Iskolai Szemle” szerk. kiadója.

Csarnok.

A pátrik.

Irta: Szabó Ferencz.

IV.

(Vége)

Bolondos ötletem támadt. Nem csoda: én is voltam diák s így maradt meg bennem valami abból, mit a német „spizbubnak” nevez, magyarul meg: „kópé”-nak lehetne mondani.

Elhatároztam, hogy megráfalom őket; legalább vissza fizetem a földi hidegséget; igaz ugyan hogy a csiny részesévé tettem a másik utazót is, de a tréfa éle csak a hadnagy urat illeté. Ugyanis, mikor bemutattam egymásnak, Morgenstern urat (így hívták az uradalmi hivatalnokot), ki csak németül és tótul beszélt, figyelmeztettem, hogy az én barátom derék ember ugyan, akár csak egy darab kenyér; de szörnyű nagy hibája van, t. i. az, hogy egy kissé nagyot hall és csak „tótul” ért... S intettem, vigyázon, mert ha valami más nyelven talál

megszólalni: legott insultálásnak veszi e aztán ... ki van fenve a kardja ... meg aztán szenvedélyes, mint minden nagyot halló ... nehogy valami sajnós félreértés származzék!

Morgenstern ur biztosított, hogy úgy fog vigyázni a nyelvére, mint a frígyládára; mert hát a világot sem akarna bajba kapni egy ilyen kényes becsületű vitével stb.

Munteán hadnagy urat meg arra figyelmeztettem, még pedig titkon — felhasználva az M... ur pernyi elfoglaltságát, — hogy ez az utitárs igen szívesen veszi, sőt talán meg is várja, hogy hivatalos ügyekben a némettel traktálják; de a privát életben hallani sem akar felőle, ez okon igen jól teszi, ha csak „magyarul” szól hozzá. Minthogy pedig olyan urnál szolgál, kinél a honi nyelv nem nagy pártfogolásnak örvend, elannyira nem, hogy embereitől még a magán érintkezésben is elvárja a német kultiválását: ez okon ne essék kétségbe, ha az ipse kezdetben nagy szemeket mereszt a magyar szóra, tetteve, hogy nem érti. Érti biz-a! csak attól tart, hogy olyan emberrel van dolga, a ki alkalom adtán árulója lehetne. De aztán, ha az ellenkezőről meggyőződik, ugy bele melegszik, olyan jó magyar lesz belőle, hogy győnyörtség ...!

Igy megabrikoltva, utnak eresztettem őket. Harmadnap találkoztam Morgenstern urral.
— Nő, ugyan érdekes barátja van kegyednek! kiálolt messziről, nem kevés boszúsággal a hangjában.
— Hogy, hogy? kérdém ártatlan, semmiről sem tudó arcot öltve.
— Hát csak úgy, hogy nem beszél az semmi nyelven ... még tán saját magát sem tudja megérteni.
— Nem értem.
— E mellett haragos, mint a paprika.
— Figyelmeztettem rá. Bizonyára lassan beszélt ... insultálta.
— Beszéltem a gutát! úgy kiabáltam a füléhez hajolva, mint egy drótos tót.
— És?
— Nem értette meg ... még tölcseért is csináltam a tenyeremből, hogy nagyobb hangot adjak, még sem ért semmit ... Illetőleg, nagyon is sokat ért, mert egy oldalba döfött vagy kétezer, hogy még most is fáj belé.
— Talán valami bolondot mondott ...
— De hogy mondtam ... csak a vetésről beszéltem.
— Tótul?

— Tótul hát, még pedig választékos panszlav nyelven
— Akkor hát az volt a baj, hogy a vetésről beszélt ... Beszél volna csak a háborúról, majd kapott volna olyan feleletet, hogy felépkült volna tőle a lelke ... hiezen ez a katonák themája.
— Még csak a kellett volna! esett szavamba a megkínzott ember. Még csak a kellett volna, hogy eszébe juttassam, mikor így is majd levert a kocsirol ... Ugy vicsoorgatta a képes felét, hogy szörnyűség!
— S nem beszélt volna semmit! megfoghatlan!
— Beszélni beszélt, de olyan nyelven, hogy a szent sem tudta volna megérteni ... Bizonyára káromkodás volt.
— Hahaha!
— Mit nevet? kérdé Morgenstern ur meglepedve.
— Semmit ... hahaha! semmit! illelőleg kacagom a torony kakasát ... nézze, milyen bolondosan forog ... ajánlom magamat! S ezzel ott hagytam a jó embert ...
... Ez volt a negyedik pátri historiája.

Ároktőy F.

Felelős szerkesztőség:
Dr. MAGYARI KÁROLY. TÜRÖK BERTALAN.
Kiadótulajdonos: WOKÁL JÁNOS.

HIRDETÉSEK.

Eladó varrógép.

EGY JÓ

könnyen járó, lábbal hajtó

Howe varrógép

Különösen szabóknak czélszerű.

Wokál János könyvkereskedésében.

Sz. 37—92.

Hirdetmény.

A nagyenyedi kiségitő takarékpénztár igazgatósága f. évi febr. 9-én tartott ülése határozatából közhírré teszi, hogy ezen intézetnél elhelyezett pénzek után a betéti kamatlábat f. évi április hó 1-től kezdve

5 százalékra szállítja le.

Ezen határozatról azon felhívással értesítettek betevő ügyfeleink, hogy a kik ezen kamatlábbal megelégedve nincsenek, betéteik felett azon ideig rendelkezhetnek.

Ezen kamatláb mellett a tőkekamatadót jövőre is az intézet fogja hordozni.

2—3

Az igazgatóság.

6935—891. tkvi.

Arverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbírósa mint tkönyvi hatóság által a m.-b.-boesárdi Florea Juon l. Szimionnak ugyan odavaló kiskoru Bolea Szimion és Juon elleni végrehajtási ügyében végrehajtható kérelmére a végrehajtási árverés 52 frt tőke követelés és ennek 1890. évi ápril hó 18-ik napjától járó 6% kamatai 12 frt 50 kr perbeli 6 frt 20 kr és 16 frt 78 kr végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 7 frt 50 kr. és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett végrehajtást szenvedők Bolea Todor gyám által képviselt kiskoru Bolea Szimion és Juonak a krakkói 303 sz. tkjben A + 1—5. 9. 10 és 11. rsz. alatti ingatlanaira 1230 frt., ugy szintén a 303 sz. tkjből az 1552 sz. tkjbe Bolea Mihálla lui Szimion nevére átjegyzett 1742 és 2200 hrsz. a. fekvőkre 290 frt megállapított kikiáltási árban elrendeltetik.

Az árverés 1892. évi március 14-én napján d. e. 10 órakor Krakkó községe házánál fog megtartatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre válta után 3 egyenlő részletben 30, 60 és 90 nap alatt minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számított 6% kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság mint telekkönyvi hatóságnál és Krakkó község előljárásságnál tekinthetők meg.

A kir. járásbírósa, mint telekkönyvi hatóságtól.

Nagyenyeden, 1891. december hó 7-én

VINCENTI, kir. aljbíró.

Szám 4548—1891
tkvi.

Arverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbírósa, mint telekkönyvi hatóság által a kir. kinstárnak Pakurár Juon nyirmezői lakos elleni végrehajtási ügyében végrehajtható kérelmére a végrehajtási árverés 271 frt. 83 kr. adóhátralék tőke, ennek 6% kamatai 4 frt 80 kr végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 5 frt 20 kr. — és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett végrehajtást szenvedő Pakurár Juonnak a nyirmezői 259. sz. tkjben A + 1—7 rend. sz. a. ingatlanaira 153 frt. — és a nyirmezői 261. sz. tkjben A + 1—2 rsz. a. ingatlanoknak öt illető felerész jutalekára 605 frt 50 kr megállapított kikiáltási árban elrendeltetik.

Az árverés 1892-ik évi március hó 7-ik napján d. e. 10 órakor Nyirmező községe házánál fog megtartatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy óvadék-kepes értékpapírban letenni.

Vevő köteles a vételért az árverés jogerőre válta után 3 egyenlő részletben 30, 60, 90 nap alatt, minden egyes vételári részlet után az árverés napjától számított 6%-os kamatokkal együtt a nagyenyedi kir. adóhivatalnál, mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog betudatni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság mint telekkönyvi hatóságnál és Nyirmező község előljárásságnál tekinthetők meg.

A kir. járásbírósa, mint tkönyvi hatóság.

Nagyenyed, 1891. október hó 25. napján

VINCENTI, kir. aljbíró.

Fekete fehér és színes selymeket méterenkint 45 krtól 16 frt 65 krig sima és mintázott mintegy 240 különböző fajta és 2000 különböző színben szállít, megrendelt egyes öltönyökre, vagy végekben is postabér és vámmentesen HENNEBERG G. (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára ZÜRICHBEN. Minták postafordulóval küldetnek. Svájczba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó. (1)

Szám 1421.—1892.

Arverési hirdetmény.

Az Alsófehérvármegye tulajdonát képező Mihálcfalvi marosi állóhídon m. kir. kereskedelmi Miniszter ur által engedélyezett vámszedés f. évi március 1-én kezdődleg, amennyiben azonban ez időre a hid a forgalomnak átadható nem volna, azon napon kezdődleg, melyen a hid a forgalomba átadatik, — 1894. december 31-ig terjedő időre, a megyeháznál a kir. államépítészeti hivatal helyiségében folyó évi február 29-én d. e. 10 órakor tartandó árverésen szóbeli és írásbeli ajánlatok elfogadása mellett bérbe fog adatni, hol a feltételek a hivatalos órákban megtekinthetők.

Bérelni kívánók az évi 2000 forint kikiáltási ár 10 %-át tevő bánatpénzzel ellátott ajánlatukat jelzett ideig alólírthoz adják be, vagy az árverés megkezdése előtt fizessék be.

Alsó-Fehérvármegye alispánjától.

Nagy-Enyeden, 1892. évi február hó 12.

2—2

Csató János,
királyi tanácsos, alispán.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

8—52

„EGYETÉRTÉS”

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó értesüléseinek gyorsasága, alapossága és sokasága, rovatainak változatossága, kitűnősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „EGYETÉRTÉS” olvasói értesülhetnek első sorban. Az országgyűlési tárgyalásokról a legérdekesebb, tárgyilagos hírt tudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl. Barmely pártköz tartozék is a képviselő, beszéde az „Egyetértés”-ben a legterjedelmesebben közöltetik. Ez az oriai terjedelmű lap egyszerre két homlokegyenest ellenkező irodalmi célt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hölgyvilág a maga szép-irodalmi olvasmányát a világirodalom legkittünőbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikkeket legjobb íróiktól, divat tudósítást Párisból stb., ugy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az „Egyetértés”-nek e rovattal a versenyt kiállhatna.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés”-nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jólétsétség tekintetében utólréhetlennek van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés”-nek, hogy az események ösmertetése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint teljesen független lap föltötte áll minden pártérdeknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításainak is mindenkor a párttekinetek felülemelkedő részrehajlatlanság szerzője meg a közölséget, mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés” olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés” gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdaközönség, az iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés”, kereskedelmi s tözsdei tudósításainak bőségével a többi lapok már fel sem veszik a versenyt. — A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évtized óta tudja már, hogy az „Egyetértés”-ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van s e miatt az „Egyetértés” ma már nélkülözhetlené vált, mint a hazai kereskedelmi-, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezér lapja. Üzleti dolgokban az „Egyetértés” a legjobban informált lap Magyarországon.

A rendszeres rovatokban s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közölt bő tudósításokon kívül végre csak az „Egyetértés” 3 speciális rovatát említjük meg, melyek országos birre tettek szert. Ezek: az Irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS”-re,

melynek előfizetési ára: egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés” felelős szerkesztője és kiadó-tulajdonosa:

CSÁVOLSZKY LAJOS.

Az „Egyetértés” kiadóhivatala:
Dalszínház-utca I. szám.
(Az operaházzal szemben)